

MANIJA (2) *sb f*

Tekst nie oznacza ą; końcowe a prawdopodobnie pochylone (tak w -ija).

sg N manijã (1). ◇ D manij(e)j (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Choroba psychiczna; szaleństwo, obłąd [mania – szaleństwo Mącz 207d; szaleństwo spokojne głupie; zapamiętanie się, zapomnienie się, odejście od siebie – mania Cn] (2) : Cżemu nie zdrowo wznak legąc. (–) Bowiem takowe leganie sprawuie człowiekã ku trędowi, ku maniey, y też ku morze. Gdzież wiedz iż mania iest niemocz gdy sie przednia część mozgu w czele nakazi tak iż on człowiek złe dumanie miewa. GlabGad D8.

AL